

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 247/2017
06.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Срете Милетића, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Срете Милетића, адвоката Милана Латиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 79/15 од 04.10.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1584/16 од 17.01.2017. године, у седници већа одржаној 06.04.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Срете Милетића, адвоката Милана Латиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 79/15 од 04.10.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1584/16 од 17.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 79/15 од 04.10.2016. године, окривљени Срета Милетић, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године. Пресудом је оштећеној Републичкој дирекцији за робне резерве, досуђен имовинскоправни захтев у износу од 31.036.500,00 динара, те је окривљени обавезан да оштећеној исплати наведени износ у року од једне године од правноснажности наведене пресуде, док је у преосталом делу имовинскоправног захтева, оштећена упућена на парницу. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 22.500,00 динара, који се односи на трошкове вештачења, као и судски паушал у износу од 2.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1584/16 од 17.01.2017. године, одбијене су као неосноване, жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и жалба браниоца окривљеног Срете Милетића, а пресуда Вишег суда у Новом Саду К 79/15 од 04.10.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног Срете Милетића, адвокат Милан Латиновић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде или их преиначи и донесе пресуду којом ће окривљеног, „применом правилне правне квалifikације кривичног дела“, огласити кривим и изрећи му блажу кривичну санкцију.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које је оглашен кривим, односно да се радње обухваћене тачком 1. и 2. изреке побијане правноснажне пресуде, нису могле квалификовати као кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, нити су исте могле бити обухваћене једним продуженим кривичним делом, већ да су се радње описане под тачком 1. изреке, искључиво могле квалификовати као кривично дело из члана 234. став 1. КЗ, док су се радње описане под тачком 2. изреке побијане првостепене пресуде, могле квалификовати само као кривично дело из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ. Према ставу браниоца, погрешним квалификацијама наведених радњи, повређен је кривични закон на штету окривљеног, јер је примењен строжи закон, односно извршена је строжа правна квалификација предметних радњи, а такође у конкретном случају, према наводима захтева, није била могућа ни примена института продуженог кривичног дела.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, иако формално истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 234. став 1. КЗ је прописано да одговорно лице које искоришћавањем свог положаја или овлашћења, прекорачењем граница свог овлашћења или невршењем своје дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу противправну имовинску корист или другом нанесе имовинску штету, казниће се затвором од три месеца до три године, док је ставом 3. истог члана прописано да ако вредност прибављене имовинске користи прелази износ од 1.500.000,00 динара, учинилац ће се казнити затвором од две до десет година.

Одредбом члана 61. КЗ прописно је да продужено кривично дело чини више истих или истоврсних кривичних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца која представљају целину због постојања најмање две од следећих околности: истоветности оштећеног, истоврсности предмета дела,

коришћења исте ситуације или истог трајног односа, јединства места или простора извршења дела или јединственог умишљаја учиниоца.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду, јасно произилазе сва битна субјективна и објективна обележја продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, односно произилази да је окривљени крајем месеца октобра 2012. године, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима и свестан да је његово дело забрањено, те свесно желећи његово извршење, искоришћавањем свог положаја одговорног лица, у својству директора привредног друштва „АА“ из ..., прибавио себи противправну имовинску корист у укупном износу од 31.036.500,00 динара, а за који износ је оштетио Републичку дирекцију за робне резерве, као и да је дана 02.10.2012. године у истом својству, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима и свестан да је његово дело забрањено, те свесно желећи његово извршење, са умишљајем покушао да искоришћавањем свог положаја одговорног лица, себи прибави противправну имовинску корист у износу од 5.440.000,00 динара, али да до реализације наведеног није дошло. Стога су наводи браниоца, да се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, већ да се у радњама описаним под тачком 1. изреке побијане пресуде, стичу обележја кривичног дела из члана 234. став 1 КЗ, а у радњама описаним под тачком 2. изреке побијане пресуде обележја кривичног дела из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, као и да је у конкретном случају извршена строжа правна квалификација предметних радњи, од стране овог суда оцењени као неосновани.

У вези наведеног, неосновани су и наводи захтева којима се указује на погрешну примену закона у погледу института продуженог кривичног дела, па како су ови наводи истицани од стране браниоца окривљеног и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд у том смислу прихвата разлоге које је дао Апелациони суд у Новом Саду, на страни шест, пасус три образложења пресуде Кж1 1584/16 од 17.01.2017. године, и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Због наведеног, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић